

Sygn. akt IXKa 555/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 grudnia 2014r.

Sąd Okręgowy w Toruniu - IX Wydział Karny - Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący - **SSO Andrzej Walenta (spr)**

Sędziowie - **SSO Barbara Plewińska**

- **SSO Mirosław Wiśniewski**

Protokolant - **stażysta Marzena Chojnacka**

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Toruniu delegowanego do Prokuratury Okręgowej w Toruniu **Małgorzaty Partyki**

po rozpoznaniu w dniu 11 grudnia 2014r.,

sprawy **T. K.** oskarżonego o przestępstwo z art. 178a§1 kk,

na skutek apelacji wniesionej przez **Prokuratora Rejonowego Toruń Centrum - Zachód w Toruniu** od wyroku Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 31 lipca 2014r., sygn. akt IIK 829/14

I. **zmienia** zaskarżony wyrok w ten sposób, że ustala, iż podstawę prawną warunkowego zawieszenia wykonania kary 4 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej w punkcie „I” wyroku stanowią przepisy art. 69§1 i §2 kk oraz art. 70§1 pkt 1 kk;

II. w pozostałym zakresie **utrzymuje w mocy** zaskarżony wyrok;

III. **zwalnia** T. K. od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych za II instancję, zaś wydatkami postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt IXKa 555/14

UZASADNIENIE

T. K. został oskarżony o to, że w dniu 16 lutego 2014r. w T. przy ul. (...), kierował po drodze publicznej pojazdem marki (...)nr rej. (...) będąc w stanie nietrzeźwości (I badanie 0,87 mg/l, II badanie 0,83 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu) -

- **tj. o przestępstwo z art. 178a§1 kk;**

Wyrokiem z dnia 31 lipca 2014r. Sąd Rejonowy w Toruniu, sygn. akt IIK 829/14 :

I. uznał oskarżonego T. K. za winnego popełnienia zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu, tj. występku z art.178a§1 kk i za to na mocy art.178a§1 kk wymierzył mu karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie na mocy art. 69§1 kk i art. 70§2 kk warunkowo zawiesił na okres 3 (trzech) lat tytułem próby;

II. na mocy art. 42§ 2 kk orzekł środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 2 (dwóch) lat;

III. na mocy art. 63§2 kk na poczet orzeczonego w punkcie „II” wyroku środka karnego zaliczył okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 16 lutego 2014r.;

IV. zwolnił oskarżonego od ponoszenia opłaty sądowej i wydatków poniesionych w toku postępowania, wydatkami obciążył Skarb Państwa.

Wyrok ten zaskarżył **w części orzeczenia dotyczącego kary na niekorzyść oskarżonego oskarżyciel publiczny**, zarzucając obrazę prawa materialnego, to jest :

- art. 70§2 kk poprzez błędne przyjęcie, iż oskarżony w chwili popełnienia zarzucanego mu czynu był młodociany, co skutkowało przyjęciem przez Sąd jako podstawy określenia okresu próby zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności art. 70§2 kk, mimo iż prawidłową podstawą określenia okresu próby winien stanowić art. 70§1 pkt 1 kk;

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść i polegający na przyjęciu, iż obciążenie oskarżonego kosztami sądowymi z uwagi na jego sytuację majątkową byłoby zbyt uciążliwe, podczas gdy zaistniałe w sprawie okoliczności nie uzasadniają zwolnienia od kosztów.

W oparciu o wyżej wymieniony zarzut skarżący wniósł o :

1. zmianę punktu „I” zaskarżonego wyroku poprzez określenie podstawy prawnej okresu próby zawieszenia wykonania kary na art. 70§1 pkt 1 kk;
2. zmianę punktu „IV” zaskarżonego wyroku i zasądzenie od oskarżonego kosztów sądowych w całości.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja oskarżyciela publicznego okazała się w części zasadna. W świetle zgromadzonego materiału dowodowego nie budzi wątpliwości, że oskarżony popełnił czyn przypisany mu zaskarżonym wyrokiem, czego nie kwestionował także skarżący.

W ocenie Sądu Okręgowego Sąd I instancji przeprowadził posiedzenie w trybie art. 335 kpk, art. 343 kpk w sposób właściwy, dokonując wszelkich niezbędnych czynności dowodowych, koniecznych dla prawidłowego rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Posiedzenie to przeprowadzone zostało zgodnie z wymogami procedury karnej i nie występują żadne podlegające uwzględnieniu z urzędu uchybienia, które skutkowałyby koniecznością uchylenia zaskarżonego wyroku niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionego zarzutu, stosowanie do wymogów art. 439 kpk lub art. 440 kpk.

Nie budzi również zastrzeżeń prawidłowość dokonania przez Sąd Rejonowy ustaleń dotyczących przebiegu popełnionego przez oskarżonego występkę, ani prawidłowość wymiaru kary. Ocena zebranego materiału dowodowego mieści się przy tym w granicach zasady swobodnej oceny dowodów, należyście uwzględniając reguły logiki oraz wskazania i prawidłowego rozumowania, a także wskazania doświadczenia życiowego.

Zaskarżony wyrok - pomimo tego, jak wyżej wskazano - musiał jednak zostać zmieniony.

Na tle niekwestionowanego stanu faktycznego i generalnie prawidłowych rozstrzygnięć w ramach orzeczenia o karze, Sąd Okręgowy uznał potrzebę konwalidowania zawartego w wyroku uchybienia, wskazanego przez oskarżyciela publicznego, a dostrzeżonego także przez Sąd Rejonowy na etapie sporządzania pisemnych motywów wyroku odnośnie wadliwie zastosowanego art. 70§2 kk.

Należy stwierdzić, iż w zaskarżonym wyroku Sąd I instancji o ile w sposób prawidłowy co do zasady orzekł o okresie próby kary pozbawienia wolności której wykonanie warunkowo zawiesił, o tyle Sąd Rejonowy nieprawidłowo wskazał podstawę prawną warunkowego zawieszenia wykonania kary (poza art. 69§1 kk). Oczywistym bowiem jest, że oskarżony nie posiada statusu sprawcy młodocianego w rozumieniu art. 115§10 kk. W chwili popełnienia czynu

zabronionego ukończył bowiem 21 lat i w czasie orzekania w pierwszej instancji miał ukończone 24 lata. Czyn przez T. K. popełniony został w dniu 16 lutego 2014r., a oskarżony urodził się w dniu (...)

Mając na uwadze powyższe, sąd odwoławczy dokonał zmiany zaskarżonego wyroku poprzez ustalenie, że podstawę prawną warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonego T. K. stanowią przepisy art. 69§1 i §2 kk i art. 70§1 pkt 1 kk.

Natomiast nie może zasługiwać na uwzględnienie zarzut prokuratora dotyczący błędu w ustaleniach faktycznych polegający na błędnym przyjęciu przez Sąd Rejonowy, iż obciążenie oskarżonego kosztami sądowymi z uwagi na jego sytuację majątkową byłoby zbyt uciążliwe. Zważyć należy, że wyrok w niniejszej sprawie wydany został w trybie art. 335 kpk o co wnosił prokurator. W trakcie postępowania przygotowawczego i przesłuchania przez prokuratora w dniu 16 lipca 2014r. prokurator uzgodnił z wówczas podejrzanym wymiar kary i środka karnego, a oskarżony wniósł także o zwolnienie go od kosztów sądowych, czemu prokurator się nie sprzeciwił. W konsekwencji do aktu oskarżenia dołączony został wniosek o skazanie oskarżonego bez przeprowadzenia rozprawy w trybie art. 335§1 kpk. Wniosek ten oprócz wymiaru kary i środka karnego zawiera także wniosek o zwolnienie oskarżonego od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych. Zasadnie więc należy przyjąć, że i ta kwestia została uzgodniona między prokuratorem a oskarżonym. Zgodnie z treścią art. 335§1 kpk w brzmieniu obowiązującym od dnia 9 listopada 2013r., prokurator może dołączyć do aktu oskarżenia wnioski o wydanie wyroku i orzeczenie uzgodnionych z oskarżonym kar lub innych środków przewidzianych w Kodeksie karnym za przypisany mu występki, bez przeprowadzenia rozprawy, jeżeli okoliczności popełnienia przestępstwa nie budzą wątpliwości, a postawa oskarżonego wskazuje, że cele postępowania zostaną osiągnięte. Uzgodnienie może obejmować również poniesienie przez oskarżonego kosztów postępowania. Mając na uwadze ten właśnie fakt Sąd Okręgowy tego zarzutu skarżącego nie podzielił.

Jak zauważono wyżej, Sąd Okręgowy nie dopatrył się w zaskarżonym orzeczeniu żadnych uchybień, mogących stanowić bezwzględne przyczyny odwoławcze, będących podstawą do uchylenia wyroku z urzędu, dlatego też w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok należało utrzymać w mocy.

Na podstawie art. 624§1 kpk w zw. z art. 635 kpk sąd zwolnił oskarżonego z obowiązku ponoszenia kosztów sądowych w postępowaniu odwoławczym, a wydatkami poniesionymi w tym postępowaniu obciążył Skarb Państwa, uznając, że przemawiają za tym względy słuszności, gdyż to nie postawa oskarżonego przyczyniła się do wszczęcia postępowania odwoławczego.